

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1131/2021
21.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела изнуда из члана 214. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Каличанина, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Прокупљу Кв 14/21 од 27.04.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 338/21 од 01.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Каличанина, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Прокупљу Кв 14/21 од 27.04.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж2 338/21 од 01.07.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Прокупљу Кв 14/21 од 27.04.2021. године потврђена је оптужница Вишег јавног тужиоца у Прокупљу Кт 27/19 од 30.10.2019. године подигнута против окривљеног АА због кривичног дела изнуда из члана 214. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика.

Решењем Апелационог суда у Нишу Кж2 338/21 од 01.07.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА изјављена против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења, бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Каличанин благовремено је поднео је захтев за заштиту законитости, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 8) и став 2) тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев као основан и преиначи другостепено решење, тако што ће усвојити жалбу браниоца изјављену против првостепеног решења и донети одлуку да нема места оптужби против окривљеног по

наведеној оптужници и поступак против окривљеног обустави или да побијана решења укине и списе врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Каличанина, је неоснован.

Оспоравајући законитост правноснажних решења због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву наводи да се оптужница ВЈТ у Прокупљу заснива на незаконитим доказима који су морали бити издвојени из списка, јер се не ради о кривичним делима која су у надлежности специјализованих органа кривичног гоњења и таксативно набројана у члану 162. ЗКП и у том смислу као такве, означава „доказе који су прибављени спровођењем посебне доказне радње – тајни надзор комуникације“, не опредељујући при томе који су то докази, суштински надаље указујући да је другостепени суд, одлучујући о жалби браниоца изјављеној против првостепеног решења, исто потврдио на погрешан и незаконит начин.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

У оптужници Вишег јавног тужиоца у Прокупљу Кт 27/19 од 30.10.2019. године подигнутој против окривљеног АА због кривичног дела изнуда из члана 214. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика предложено да се у току доказног поступка поред саслушања окривљеног и испитивања сведока и оштећених, изврши увид у потврде о привремено одузетим предметима ПИ Прокупље Ку 641/2017 од 12.09.2017. године и 13.09.2017. године, ЕДД 491845/2017 од 13.09.2017. године, све на име АА, као и у потврде о привремено одузетим предметима ПИ Прокупље Ку 641/2017 од 13.09.2017. године и 26.10.2017. године, на име ББ, затим да се изврши увид у стање на девизној партији број 201284384 од 14.09.2017. године, списак финансијских промена за ту партију, записник о вештачењу НКТ Центра број 03/02/11/8 број 234-1786/17 од 06.10.2017. године, налазе и мишљења вештака економско финансијске струке од 16.10.2017. године и вештака графолога од 18.06.2018. године, затим у предмете, и то телефоне и СИМ и меморијске картице, те најлон кесу беле боје са натписом „...“, који предмети и њихов садржај су ближе означени у оптужници. Поред наведеног јавни тужилац је предложио и извођење доказа – шематског приказа телефонске комуникације између окривљеног и оштећеног достављен од стране ПУ Прокупље КУ 641/17. ЛС 104/17 од 02.10.2017. године, задржане податке (листинге) прибављене по наредби Основног суда у Прокупљу СП СУ VIII – 198/17 СП СУ VIII – 45-256/17, листинг по броју фиксног телефона ... од 23.11.2017. године, ЦД са листинзима комуникације за

спорни период између окривљеног и оштећеног, ЦД диск снимљених разговора окривљеног и сведока ВВ од 14.09.2017. године, извештај ЈП „Пошта Србије“ од 21.12.2017. године, извештај ... од 03.10.2018. године, потврде о финансијским трансакцијама у мењачници „...“ и извод из КЕ за окривљеног.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд закључује да побијана правноснажна решења и предметна оптужница Вишег јавног тужиоца у Прокупљу, нису засновани на доказима прибављеним спровођењем посебне доказне радње – тајни надзор комуникације, која мера се састоји у надзирању и снимању комуникације која се обавља телефоном или другим техничким средствима или у надзирању електронске или друге адресе осумњиченог и заплени писама и других пошиљки (члан 166. ЗКП), нити је извођење доказа проистеклих из те радње предложено у оптужници.

Врховни касациони суд налази да су сви докази наведени у оптужници прикупљени у складу са законом и дозвољени у овој фази поступка, укључујући и доказе који се односе на телефонску комуникацију окривљеног (шематски приказ телефонске комуникације између окривљеног и оштећеног, листинзи и друго), који докази у конкретном случају такође спадају у дозвољене доказе које прибавља полиција сходно својим овлашћењима из члана 286. став 3. ЗКП и исти не спадају у посебне доказне радње.

Дакле, из изнетог, јасно произилази могућност употребе доказног материјала предложеног у оптужници, па како у поступку испитивања оптужнице веће из члана 21. став 4. ЗКП пре свега цени постојање доказа да се основана сумња да је окривљени извршио кривично дело које му се ставља на терет подигне до нивоа оправдане сумње, као услова за подизање оптужнице, то Врховни касациони суд налази да исти пружају довољно основа за закључак да постоји оправдана сумња да је окривљени извршио кривична дела која су предмет оптужбе, тако да није потребно боље разјашњавање ствари да би се испитала основаност оптужнице, док ће сваки појединачни доказ бити предмет оцене суда у даљем току поступка, из којих разлога је оправдан став нижестепеног суда, да се оптужница Вишег јавног тужиоца у Прокупљу Кт 27/19 од 30.10.2019. године, потврди.

Налазећи да побијана правноснажна решења нису донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и да се наводима захтева за заштиту законитости, не доводи у питање законитост одлуке о потврђивању оптужнице, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости, у погледу истакнуте повреде закона, оценио неоснованим.

Преостале наводе захтева за заштиту законитости, у којима се кроз полемисање са оценом доказа и чињеничним стањем описаним у диспозитиву оптужнице, указује на непостојање елемената предметних кривичних дела, што заправо представља повреду члана 440. ЗКП, као и наводе којима се оспоравају разлози нижестепених одлука (члан 438. став 2. тачка 2) ЗКП), Врховни касациони суд није разматрао, обзиром да није реч о разлозима прописаним одредбом члана 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца.

Поред тога, као разлоге подношења захтева бранилац истиче и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 8) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца, али исте не конкретизује, па како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то се овај суд у разматрање и оцену истакнутих повреда, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић,с.р.**